

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **I. B.**
narozený X, státní příslušník Ruské federace
hlášeným pobytem X
doručovací adresou X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-1036/ZA-ZA11-D02-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Dne 30. 7. 2023 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod podání žádosti uvedl, že se nemůže vrátit do vlasti. Cítí se jako Ukrajinec, nepodporuje válku a nechce jít do armády. Sdělil, že od roku 2008 jezdí do Evropské unie na různá schengenská víza. Naposledy získal polské vízum. To si zařídil proto, že chtěl jet do Polska pracovat. Vízum ale dostal až dva měsíce po domluveném začátku práce. Do toho začala válka na Ukrajině. Raději proto zůstal v České republice. V České republice nemá příbuzné, jen kamarády. Jiné vazby zde nemá. K převzetí jeho žádosti Polskem z důvodu držení polského víza uvedl, že v Polsku nemá žádné kontakty a v životě tam nebyl.
2. Dne 7. 8. 2023 žalovaný požádal polské orgány o převzetí žalobce s odkazem na čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“). Dne 1. 9. 2023 polské orgány žádosti vyhověly.
3. Následně žalovaný opatřil do správního spisu informaci svého odboru azylové a migrační politiky (dále „OAMP“) k fungování azylového systému v Polsku ze dne 24. 5. 2023.
4. Dne 5. 10. 2023 žalovaný vydal shora uvedené rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“), jímž prohlásil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále „zákon o azylu“), řízení o jejím udělení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a současně konstatoval, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 nařízení Dublin III Polská republika.
5. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že žalobci bylo vydáno dlouhodobé polské vízum, které bylo prodlouženo. Příslušným státem k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto podle čl. 12 nařízení Dublinu III Polsko. To i uznalo svoji příslušnost. Žalovaný současně neshledal, že by v případě polského azylového systému existovaly systémové nedostatky a že by žadatelům o mezinárodní ochranu v Polsku hrozilo nelidské či nedůstojné zacházení. Vycházel přitom z informace OAMP ze dne 24. 5. 2023. Z hlediska uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný konstatoval, že pro tento postup neshledal důvod. Podotkl, že žalobce je zletilý, zdravý a k České republice nemá žádné vazby. Jeho syn žije na Ukrajině se svojí matkou.

Shrnutí žaloby

6. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
7. V ní zopakoval, že se nemůže vrátit do Ruska. Uvedl, že jeho manželka a syn jsou ukrajinské národnosti a na Ukrajině všichni společně žili. Jeho manželka a syn jsou nyní na Kypru, ale rádi by se také přesunuli do České republiky.

8. Žalobce připouští, že podle čl. 3 odst. 1 a čl. 12 nařízení Dublin III je příslušným státem k posouzení jeho žádosti Polsko. Podle čl. 17 nařízení Dublin III ale Česká republika mohla a měla sama posoudit jeho žádost. V České republice má na rozdíl od Polska přátele a zázemí. Nepřijde mu vhodné, aby jeho žádost projednával stát, ve kterém nemá zájem pobývat a nemá tam žádné zázemí. Posouzení žádosti v České republice je též hospodárnějším řešením.
9. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, protože žalovaný nesprávně vyhodnotil relevanci jeho pobytu v ČR a jeho vazby k oběma státům a nedostatečně odůvodnil nepoužití čl. 17 nařízení Dublin III. Podle něj jsou úvahy žalovaného v rozporu s principy fungování dublinského systému. Jeho smyslem je zvýšení právní jistoty při určování státu odpovědného za posouzení žádosti.
10. Navíc v Polsku by byl zřejmě, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, zajištěn až na půl roku, zatímco v ČR má bydlení a sociální zázemí. Podle žalobce existují důvody se domnívat, že polský azylový systém trpí systémovými nedostatky, pokud jde o přijímání žadatelů běloruské a ruské státní příslušnosti. Žalovaný se neměl spokojit pouze s informacemi OAMP.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal s odkazem na žalobci udělené polské vízum, že bylo nutné aplikovat čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Citované nařízení je bezprostředně závazné. K námitce ohledně čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný uvedl, že na aplikaci tohoto ustanovení neexistuje právní nárok a že se jedná o výjimku, jejíž nevyužití nemusí žalovaný nijak odůvodňovat.

Posouzení věci soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
15. Podle § 10a odst. 1 písm. b) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
16. Tímto předpisem EU je právě nařízení Dublin III. Podle jeho čl. 12 odst. 4 platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
17. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování

podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech.

18. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že s ohledem na udělené polské vízum je obecně příslušným státem dle čl. 12 nařízení k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany Polsko. Žalobce namítal, že Česká republika měla jeho žádost přesto posoudit na základě čl. 17 nařízení Dublin III, protože žalobce zde má (na rozdíl od Polska) zázemí.
19. Podle čl. 17 odst. 1 věty první citovaného nařízení platí, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
20. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, vyplývá, že pokud z okolností plyne, že jde o případ hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. K požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí v tomto ohledu uvedl: *„Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.“* Pokud by tedy z okolností nevyplývalo, že jde o případ zvláštního zřetele, nebylo by ani povinností správního orgánu vůbec svoji úvahu o (ne)použití čl. 17 nařízení Dublin III v odůvodnění předestřít.
21. Žalobce v žalobě tvrdí, že v jeho situaci o takový specifický případ jde s ohledem na to, že má v České republice zázemí a v Polsku nikoliv. Jak však vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce ve správním řízení netvrdil žádné zvláštní důvody srovnatelné například s těmi uvedenými v odst. 33 odkazovaného rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016-24 či těmi posuzovanými v rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61. Žalobce pouze obecně tvrdil, že v České republice má kamarády, žádné specifické vazby netvrdil a neprokazoval. Nešlo tak o žádnou zvláštní situaci, kdy by bylo nezbytné v napadeném rozhodnutí odůvodnit, proč žalovaný neaplikoval čl. 17 nařízení Dublin III.
22. Žalovaný tak přesto nad rámec svých zákonných povinností učinil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, proč neshledal důvody pro aplikaci citovaného diskrečního ustanovení. Vůči tomuto posouzení nemá soud výhrad. Žalovaný logicky a srozumitelně poukázal na to, že žalobce je zletilý, zdravý, k České republice nemá žádné zvláštní vazby a jeho syn a matka syna žijí na Ukrajině.
23. Soud sice lidsky chápe, že žalobce preferuje posouzení své žádosti v zemi, kde má dle svých slov alespoň kamarády a nějaké zázemí, oproti zemi, kterou tak nezná. Právní úprava je ale nastavena jasně a žalovaný postupoval správně. Není to výklad žalovaného, který odporuje principům fungování dublinského systému, jak tvrdí žalobce. Těmto principům odporuje spíše výklad zastávaný žalobcem. Pokud by měly správní orgány aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III víceméně fakticky pouze na základě tvrzení o kamarádech v jedné zemi a absenci zázemí v druhé, vedlo by to k tomu, že by si žadatelé o mezinárodní ochranu tímto způsobem mohli vybírat členský stát, který bude o jejich žádosti rozhodovat, což jde zcela

proti cílům dublinského systému (viz již odkazovaný rozsudek č. j. 2 Azs 222/2016-24, odst. 29).

24. Pokud jde o tvrzené systémové nedostatky polského azylového systému, tato námitka byla vznesena značně obecně a nebyla ničím podložena. Zmínka v napadeném rozhodnutí, že dle polské právní úpravy může být žadatel o mezinárodní ochrany zajištěn, nijak nepředznamenává, že dojde k zajištění žalobce, tím méně že by šlo o protiprávní postup svědčící o vážných nedostatcích polského azylového systému. I česká právní úprava umožňuje za vymezených podmínek zajištění žadatele o mezinárodní ochranu. Soud dále podotýká, že též judikatura NSS obecně vychází z toho, že Polsko je bezpečnou zemí, která dodržuje základní lidská práva žadatelů o mezinárodní ochranu a tamní azylový systém netrpí nedostatky, které by bránily přemístění žadatele do tohoto členského státu EU (srov. z poslední doby např. usnesení ze dne 31. 5. 2023, č. j. 2 Azs 26/2023-51, ze dne 20. 7. 2023, č. j. 7 Azs 77/2023-34, a ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 187/2023-26). To žalobci nebrání eventuálně tvrdit a prokázat konkrétní okolnosti, z nichž by vyplynulo, že v jeho případě je tomu jinak. Žalobce však v tomto ohledu ustal u obecných a ničím nepodložených tvrzeních. Naopak žalovaný svůj závěr o absenci závažných nedostatků polského azylového systému opřel o zprávu OAMP, která vychází z více zdrojů (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2023, č. j. 32 Az 25/2023-37, odst. 27). Žalobce nijak konkrétně skutková zjištění vyplývající z této zprávy, která žalovaný převzal do napadeného rozhodnutí, nezpochybnil.
25. Pro úplnost soud podotýká, že žalovaný ani soud v tomto řízení se nezabývají tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Těmito důvody se budou zabývat polské orgány, které akceptovaly svoji příslušnost dle nařízení Dublin III k posouzení podané žádosti.

Závěr a náklady řízení

26. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Protože soud rozhodl ve věci samé, pro nadbytečnost již nerozhodoval o opětovném návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
27. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. dubna 2024

Karel Ulík, v. r.
samosoudce